

"Χθες παιδί... σήμερα παιδί.". Είναι ίσως η πρώτη μου φορά που συναντώ τίτλο βιβλίου να ανταποκρίνεται, πραγματικά, στο περιεχόμενό του· κείμενο ενός αδυσώπητου ρεαλισμού όπου από την αρχή έως το τέλος μετουσιώνεται σε ύμνο θρηνητικό για την χαμένη μας αθωότητα. *"Κυρά-κατίνες θα υπάρχουν πάντα, σκέφθηκε, αρσενικές και θηλυκές!... όπως και άτομα, ευτυχώς για τη χώρα, που μπορούν και εκσπερματώνουν"*.

Μένω έκπληκτος με τον τρόπο αυτής της μετουσίωσης που καταφέρνει να παραμερίσει έναν τέτοιο ρεαλισμό βυθίζοντας τον αναγνώστη μέσα στο βαθύ πηγάδι της μνήμης· στα παιδικά μας χρόνια και στα ύστερα, σ' ό,τι ζήσαμε! Και ωστόσο, η ανέλιξη του μύθου, λέξη προς λέξη πλέει πάνω στα ήρεμα νερά της αθωότητας σ' αυτή που χάσαμε για πάντα· μια ηρεμία όμως ανήσυχη που φωλιάζει μέσα στην καρδιά αυτών *"που μπορούν και εκσπερματώνουν"*.

Για μένα το κείμενο αυτό, αν και ρεαλιστικό, θα μπορούσα να το εντάξω αδογμάτιστα, από το ύφος, το ήθος, τη γλώσσα και την αποφορά της πίκρας που οσμήςτικα, σ' ένα φανταστικό ρεαλισμό. *'Άγγελε, σ' ευχαριστώ για τη συγκίνηση που μου χάρισες.*

Αθήνα 22.1.1997

Θόδωρος Θεοδωρόπουλος